

— Да бѣгамы, скоро, да бѣгамы, повтаряше сестра Чичилія.

Вскочихъ ся тогива на зида по клоньето на дървѣята що бѣхъ прилепени о зида за да прехвърля въженктѣ сѣлбѣ на отсамшната страна, и ето завчасъ единъ купъ калугерици, калугери и попове напѣднихъ градинктѣ. Тѣзи разирена сбирщина съ свѣщи и факлиѣ въ рѣцѣ направил и менъ да настрѣхна, каквото не беше ми ся случвало нето отъ казачкигѣ баталіони.

Дѣтъ сестри половинъ мъртви паднахъ на земята. Якинтъ ся върли връхъ трупа на Варвара за да ѣмъ защитава, а мене таквось беше стресваніето ми, щото останхъ прикованъ на мѣстото, тамъ дѣто бѣхъ.

— Усквърнителі на светый този олтарь! викаше старцага, излизайте отъ тука, и оставайте въ миръ Божиитѣ души.

— Азъ да излизамъ? гнѣвно извика Якинтъ, никой не може истръгна изъ рѣцѣтъ ми тѣзи кождо азъ обличамъ.

— Тя ще бѣде хѣрлена въ една тъмна келія, за да исплаща голѣмый грѣхъ що направил.

— И азъ съ нея наедно — но койго милѣ живота си да не доближава до нея че...

— Тѣзи нещастница да занесѣтъ въ стаята на ауденціята... А ты отче Исидоре да придружите тогози войника до отвѣтъ мѣнастирскыгѣ врата.

— Напразенъ трудъ, викна Якинтъ, не излизамъ отъ тука, додѣ не зема и Варвара съ мене си.

— Нѣйный родитель ѣмъ вѣри на мени и въ сѣкой случай само въ неговитѣ рѣцѣ могѣ да ѣмъ предамъ. — Да не мислишь, Господине, че мя е страхъ отъ тебе; тукъ съмъ въ своето владѣніе и съ вѣлхѣи конто влизатъ... атъ.